

Із музикою, музою і надією

Ключові слова: музичне мистецтво, мистецька освіта, НУЧК, Тамара Скорик, Вячеслав Петрик

Анотація: в інтерв'ю розкрито особливості творчого шляху та мистецької освіти відомого в Чернігові молодого музиканта, автора багатьох пісень Вячеслава Петрика.

Цієї осені мені поталанило познайомитися із творчістю молодого чернігівського музиканта, який торує шлях в авторській пісні. Що вирізняє Вячеслава Петрика з-поміж інших молодих виконавців? Щирість інтонацій, патріотична тема та готовність будувати музичну кар'єру як сімейний проєкт. Доказом цього став концерт «З музикою в серці», який зібрав чисельну публіку в актовій залі Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г. Шевченка.

Репертуар складався з українських естрадних творів, які вже стали певною «класикою» жанру та власних авторських композицій Вячеслава Петрика. Зокрема, можна було почути пісні таких композиторів як П. Табаков, А. Ньюкало, П. Солодуха, Я. Барнич, В. Івасюк.

Концерт складався з двох частин: декілька творів в акустичному викладі, виконані під гітару та бандуру, та в супроводі фонограми з бандурою, гітарою та двома голосами. Особливою несподіванкою була презентація авторського доробку як самого Вячеслава (пісні «Віримо», «Подих вени»), так і його дружини, Тетяни Петрик (пісні «Де живе любов», «Кохаю я»). Подружжя позиціонує себе як гурт під назвою «Dusha Dvokh».

- Пане Вячеславе, розкажіть читачам «Інформаційного порталу Чернігівщини» про себе.

- Родом я з села Вікторівка Ніжинського району Чернігівської області. Закінчив там 9 класів ЗОШ і музичну школу, де навчався грати на баяні та брав участь у місцевому аматорському народному колективі. Першим музичним інструментом, ще в молодших класах, був тамбурин, а також частково гітара, але за бажанням батьків все таки основним інструментом вибрав баян. Після 9-го класу поїхав навчатися в Ніжинський обласний педагогічний ліцей на музично-філологічний факультет та після двох років навчання вступив до НДУ ім. М. Гоголя на музично-педагогічний факультет. Тут активно займався вокалом, що вплинуло на подальшу творчу роботу. Після закінчення навчання, переїхав до Чернігова, де працював артистом філармонії.

- Українці трохи сентиментальна нація, наші читачі – не виняток. Тому питаю як трапилося зустріти свою співочу половинку?

- Час від часу, до війни я їздив у складі квартету за кордон до Німеччини, де і зустрів свою майбутню дружину, яка також концертувала в дуеті з напарницею, граючи на бандурі. Так, на зорі подружнього життя і зародився наш сімейний дует, спочатку в форматі баян+бандура і з двома голосами, виконуючи народну музику та гастролуючи за кордоном. Потім наш дует перейшов на естрадний формат і отримав назву «Dusha Dvokh».

- *Творчий шлюб – це допомога чи виклик для музиканта?*

- Для мене – це однозначно допомога, тому що дивитися в одному напрямку, займаючись творчістю, є надважливо. Так як творчі партнери можуть підтримувати одне одного, розуміючи складнощі та радощі мистецького процесу. Також спільна робота надихає на нові ідеї і натхнення, ми можемо об'єднувати свої ресурси, знання та навички. Звичайно можуть бути відмінності у творчому баченні, потрібно вміти зберігати баланс між роботою та особистим життям, але кінцевий продукт від творчої колаборації та задоволення від отриманих результатів, переважають всі інші можливі складнощі.

- *Розкрийте таємниці творчого шляху музикантки Тетяни Петрик.*

- Тетяна навчалась у Кременецькій музичній школі ім. М. Вериківського. Потім вступила до Рівненського музичного училища за спеціальністю «Музичне мистецтво», потому була Львівська національна музична академія імені М.Лисенка, магістратура.

З 2019 року Тетяна Петрик займається виданням збірок пісень у власному аранжуванні. Нині має понад 13 збірок аранжувань для бандури, сучасних естрадних творів, а саме: «Мелодії кохання», «З бандурою у серці», «У любові є крила», збірка мелодій для бандури «Вірино». Маємо спільний доробок, новий для мене – авторська збірка «Дитячі пісеньки від Петрика» та інші.

- *Мабуть можна вже казати, що був час напрацювати і творче кредо?*

- Не знаю, чи був, але певним девізом означу свої стосунки з музикою: «Музика — це дзеркало для справжніх почуттів та ідей».

- *У будь-якого музиканта, як і митця іншого виду мистецтва, є своєрідні естетичні ідеали. Хто надихає вас?*

- Музичним авторитетом із класиків для мене є Фредерік Шопен, який підкуповує своїми ліричними та романтичними творами, що дуже близько до мого розуміння музичності. Якщо говорити про вокалістів академічного виконання, то це мабуть один із найяскравіших колективів останніх десятиліть – квартет IL DIVO. А якщо згадати чисто естрадних виконавців із сучасних українських зірок, то слідкую за творчістю Джері Хейл та Domiu.

- *Чи варто музиканту, якого залюбки беруть на роботу у заклади культури, прагнути вищої освіти рівня «магістр», нових знань?*

- Для мене це питання якості культурного продукту, який може виробляти музикант. Зараз я завершую навчання на магістерській освітній програмі «Музичне мистецтво» у Національному університеті «Чернігівський колегіум». Вступав свідомо, адже досвід навчання дружини на магістратурі дав їй впевненість і якісний стрибок у професії. Мої очікування повністю виправдалися. Тут я вивчаю як предмети фаху, тобто музичні дисципліни, а також інші, такі як бренд менеджмент, філософія мистецтва, музична психологія, інноваційні технології тощо. Це все дає можливість збільшити світоглядний масштаб і накопичити певні інструменти для побудови власної кар'єри. За отримані знання і вміння безмежно вдячний всім викладачам кафедри мистецьких дисциплін під орудою професорки Тамари Володимирівни Скорик. Рівень викладання, студентоцентрованість, гнучкість у індивідуальній траєкторії навчання – все це уможливило моє зростання.

- Повернемося до авторського доробку. Що ви хочете сказати своїми піснями людям?

- Разом із дружиною ми створювали авторські пісні, які охоплюють як теми кохання, так і патріотичні мотиви. Ці ідеї виникли давно, але музика для них була створена під час підготовки до нашого концерту. Декілька творів, таких як «Кохаю я» та «Де живе любов», повністю написала моя дружина, як вірші, так і музику. А мої авторські композиції включають пісні «Віримо» та «Подих весни».

- Із якими труднощами ви зітнулися при підготовці концерту?

- Все це створювалося власними силами, довелося доволі тривалий час присвятити розвитку звукорежисерських навичок, щоб з допомогою музичних секвенсорів та з правильним використанням конденсаторних мікрофонів зробити запис та обробити якісно інструментальні та вокальні партії. Це був надзвичайно цікавий і натхненний процес, який допоміг нам ще більше зміцнити наш творчий та особистий зв'язок з дружиною. Спершу підготовка до нашого творчого проєкту полягала у створенні акустичних каверів на відомі композиції. Проте з часом ми вирішили спробувати написати фонограми до власних творів. Цей процес виявився значно складнішим, ніж ми очікували, і затягнувся. Проте, попри труднощі, ми також створили власні аранжування фонограм до відомих композицій.

У підготовці концепції виступу та роботі з вокалом нам суттєво допомогла відома у Чернігові музикант і мій викладач Марина Анатоліївна Гончаренко. Її професійний підхід та підтримка були неоціненними. Так нам вдалося донести глядацькій залі, що молода пісня може бути і ліричною, і епічною, і жартівливою, головне, щоб вона надихала, давали сили на боротьбу та піднімала дух.

- Насамкінець, для бадьорості духу наших читачів, поділіться гумором із творчого життя.

- Коли я ще був студентом-бакалавром, ми з моїм одногрупником вирішили взяти участь у святі під назвою «Студентська весна». Підготували дуетний номер і були готові «запалити» сцену. Настав наш час виступати, вийшли на сцену, ентузіазм в очах. Почали. Мій друг, не довго думаючи, почав активно плескати в долоні, намагаючись підняти настрій глядацької зали. І тут щось пішло не так: шнур з мікрофона зрадницьки випав з роз'єму! Усі навколо завмерли у мовчанні. Друг тримав в правій руці мікрофон, а в лівій – шнур, і реально не знав, що робити. А я? Я просто продовжував співати, не розуміючи, що відбувається. Сам собі соловей такий. Це був такий комічний момент, що навіть зараз, згадуючи ті часи, я не можу стримати усмішку. Тоді це була ситуація «молодо-зелено», але вона промовляє для початківців – навчайтеся фаху і стресостійкості, любіть свою справу, творіть для людей і все буде Україна.